

Abildgaard første Gang i disse fremmede Menneskers Paasyn rejste han sig og sagde Farvel.

„Nej vent dog!“ sagde Generalkonsulen. „Om en halv Time begynder Musikken. Saa bliver her livligt.“

„Netop derfor vil jeg gaa nu. Jeg er endnu lidt Rekonvalescent.“ —

Paa Vejen hjem til sit Hotel følte han sig virkelig utilpas og begyndte at frygte for, at han i sin Utaalmodighed havde vovet sig for tidligt ud i Livets Røre. Lægerne havde jo nok erklæret ham for helbredet, og naar han ikke forsømte at tage sine Piller, følte han sig ogsaa temmelig rask, spiste med Appetit, sov igen ligesom i gamle Dage og kunde heller ikke længer i sit Ydre spore noget dybere Mærke efter Sygdommen undtagen en lille krampagtig Sitren af det højre Øjelaag. Men den sidste Uges Rejseuro og nu Synet af Jytte havde dog været for meget for hans Kræfter.

Mødet med Generalkonsulen havde yderligere forstemt ham. Det var gaaet ham ved Synet af den forhenværende Ven, som det overhovedet syntes at skulle gaa ham ved denne saa heftigt attraaede Genforening med Livet: han kendte ikke Virkeligheden igen. Den præsenterede sig for ham som i et Hulspejl, der forvrængede og forgrovede alle Linjer i det Erindringsbillede, han havde bevaret af den.

„Men det er naturligvis en Rest af min Nervøsitet,“ — trøstede han sig bestandig. Han havde levet for længe indemuret til saadan paa en Gang at kunne taale at have sine Medmennesker saa tæt ind paa Livet. Det Indtryk,